

Самура калпакъ въ градъ Солунъ.
Дуръ да сѣ лудо повърне,
Млада-та мома му зеле,

Рудо-то ягне закладе,
Яров-отъ дърво отсекле,
Самур-та калпакъ продале.

608.

Лудо ходе сосъ дружина,
На дружина говореше:
„Ей дружина, мили брате!
Сакамъ нещо да те пита,
Право сакамъ да ми кажишъ.
Денѣ гледамъ малка мома,
Денѣ гледамъ въ ноке всонвамъ,

Ноке м' иде близо, близо,
Близо, близо дуръ до мене,
Ми легнува на ржка-та,
На ржка-та, на ржав-отъ;
А отъ сон-отъ кад' да станамъ,
Барамъ мома, мома нематъ!“

609.

*Кога Лазарки-те влегватъ во некоя кука и излегватъ,
пѣтъ.*

„Ой Лазаре Войниче!
Дека ми си войнувалъ?“ —
„Войнувалъ, сумъ войнувалъ
До цареви дворе.“ —

„Що чинеше царица?“ —
„Мъшко дете леляше,
Капа-та му редеше,
Пелени му кроеше.“

610.

Руса мома, Русинъ брала,
Русинъ брала день гинала,
Дек' го брала загинала.
Го набрала три товара,
Товарила товаре-то,
Попаднала темна мъгла,
Заросила ситна роса,
Тѣ збъркала пѣтица-та,
Пѣтица-та, друмица-та.
Налетела на овчари,

Она веле емъ говоре:
„Ти сѣ молямъ, ти сѣ кланямъ,
Да ме носишъ дур' дома-ка,
Че ти дадамъ тенка риза,
Майка лепенѣ кошулѣ
Баче мои тенка пушка.“
Дѣ отишолъ до дома-ка,
На майка ѣ си викаше:
„Искарай ми огламници,
Да го главамъ овчарче-то.“